

President Boyd K. Packer

President Kvora Dvanácti apoštolů

a skutky, i mnohými dalšími, můžeme projevovat lásku.

Dale Carnegie, známý americký spisovatel a lektor, byl přesvědčen, že každý má v sobě „moc zvýšit celkovou sumu štěstí na světě ... tím, že prohodí pár slov upřímného uznání s někým, kdo se cítí opuštěně nebo zklamaně“. Řekl: „Možná, že vy zítra zapomenete na laskavá slova, která jste dnes řekli, ale příjemce těchto slov si jich možná bude cenit celý život.“¹²

Kéž začneme teď, právě dnes, vyjadřovat lásku všem Božím dětem, ať již jsou to členové naší rodiny, naši přátelé, pouzí známí nebo úplně neznámí lidé. Jakmile každé ráno vstaneme, rozhodněme se, že ať nás potká cokoli, budeme reagovat s láskou a s laskavostí.

Bratři a sestry, láska, kterou k nám chová Bůh, přesahuje naše chápání. Díky této lásce poslal svého Syna, který nás natolik miloval, že za nás dal život, abychom mohli mít věčný život. Když tento jedinečný dar pochopíme, srdce se nám naplní láskou k Věčnému Otci, ke Spasiteli i k celému lidstvu. Aby tomu tak mohlo být, o to se upřímně modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 22:36–39.
2. Marek 12:31.
3. 1. Janova 4:21.
4. Lukáš 23:34.
5. Neznámý autor, citováno v: Richard L. Evans, „The Quality of Kindness“, *Improvement Era*, May 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Viz „Injured Boy Flown to Safety“, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Oct. 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lodestar of Your Life“, *Ensign*, May 1989, 67.
10. Viz Nauka a smlouvy 121:43.
11. „Maud Muller“, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; zvýraznění přidáno.
12. Dale Carnegie, citováno například v: Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Svědectví

Chtěl bych se s vámi podělit o pravdy, které nejvíce stojí za to znát.

Období válek a nejistot svým způsobem více zaměřují naši pozornost k tomu, co je skutečně důležité.

Druhá světová válka pro mě byla dobou velkého duchovního nepokoje. Svůj domov v Brigham City v Utahu jsem opouštěl jen se zárodky svědectví a měl jsem pocit, že potřebuji něco víc. V podstatě celý náš poslední ročník na střední škole byl v průběhu několika týdnů vyslán do válečné oblasti. Když jsem sloužil na japonském ostrově Ie Šima, severně od Okinawy, potýkal jsem se s pochybami a nejistotou. Toužil jsem po osobním svědectví o evangeliu. Toužil jsem *vědět!*

Během jedné bezesné noci jsem vyšel ze stanu a vstoupil do bunkru, jehož stěny tvořily řady 190litrových barelů od paliva naplněných pískem a naskládaných jeden na druhém. Bunkr neměl střechu, a tak jsem si vlezl dovnitř, pohlédl na oblohu plnou hvězd a poklekl k modlitbě.

Téměř uprostřed věty se to přihodilo. Nedokázal bych vám popsat, co se přihodilo, i kdybych sebevíc chtěl. Nedokáži to nijak vyjádřit, ale dnes je to stejně jasné, jako to bylo oné noci před více než 65 lety. Poznal jsem, že to je velmi důvěrný a osobní projev.

Konečně jsem to věděl sám za sebe.

Věděl jsem to s jistotou, protože mi to bylo dáno. Po nějaké chvíli jsem z bunkru vylezl a šel jsem, jako kdybych se vznášel, zpět do postele. Zbytek noci jsem strávil naplněn pocitem radosti a úžasu.

Místo, abych si myslel, že jsem nějak výjimečný, říkal jsem si, že když jsem toto svědectví obdržel já, může ho obdržet každý. Stále tomu věřím. V následujících letech jsem porozuměl tomu, že taková zkušenost je zároveň světlem hodným následování, i břemenem, které neseme.

Chtěl bych se s vámi podělit o pravdy, které nejvíce stojí za to znát, o to, co jsem poznal a zažil za téměř 90 let svého života a více než 50 let služby jako generální autorita. Mnohé z toho, co jsem poznal, spadá do kategorie toho, co se nedá učit druhé, ale čemu se dá naučit.

Poznání, které má věčnou hodnotu, získáváme, podobně jako většinu toho, co má velkou hodnotu, pouze skrze osobní modlitbu a přemítání. Ty, společně s půstem a studiem písem, přívzovou vnuknutí a zjevení a našeptávání Svatého Ducha. Takto získáváme ponaučení z výsosti, zatímco se učíme předpis za předpisem.

odepřeno žádnému věrnému jednotlivci, který uzavírá a dodržuje posvátné smlouvy.

Vaše tajné touhy a prosby doprovázené slzami se dotknou srdce Otce i srdce Syna. Dostane se vám od Niche osobního ujištění, že váš život bude naplněn a že nepřijdete o žádné požehnání, které je nezbytné.

Jako služebník Páně, zastávající úřad, ke kterému jsem byl vysvěcen, dávám těm, kteří se nacházejí v této situaci, slib, že neexistuje nic, co je důležité pro vaše spasení a oslavení, co by na vás v příhodný čas nespočinulo. Náruč, která je nyní prázdná, bude naplněna a srdce, které se trápí zmařenými sny a touhami, bude uzdraveno.

Další pravdou, kterou jsem poznal, je to, že Duch Svatý skutečně existuje. Je třetím členem Božstva. Jeho posláním je svědčit o pravdě a spravedlivosti. Projevuje se mnoha způsoby, včetně pocitů pokoje a klidu. Pokud je to potřeba, může také přinášet útěchu, vedení a nápravu. Společenství Ducha Svatého si ve svém životě udržujeme tím, že žijeme spravedlivě.

Dar Ducha Svatého je předáván skrze určitý obřad evangelia. Ten, kdo má pravomoc, vloží ruce na hlavu novému členovi Církve a pronese tato slova: „Přijmi Ducha Svatého.“

Tento obřad nás sám o sobě nijak zjevně nezmění, ale pokud nasloučáme nabádáním a řídíme se jimi, získáme požehnání Ducha Svatého. Každý syn a každá dcera Nebeského Otce může poznat, že následující slib daný Moronim je skutečný: „Mocí Ducha Svatého můžete znáti *pravdu* ohledně všech věcí.“ (Moroni 10:5; zvýraznění přidáno.)

Jednou z nadpozemských pravd, které jsem v životě získal, je svědectví o Pánu Ježíši Kristu.

Jméno Páně je prvořadé, podporává vše, co děláme, je zakotveno ve

Zjevení slibují, že „jakéhokoli základu inteligence dosáhneme v tomto životě, ten povstane s námi při vzkříšení“ a že „poznání a inteligence [se získávají] skrze ... píli a poslušnost“. (NaS 130:18–19.)

Jednou z věčných pravd, které jsem poznal, je to, že Bůh žije. Je náš Otec. My jsme Jeho děti. „Věříme v Boha, Věčného Otce, a v Jeho Syna, Ježíše Krista, a v Ducha Svatého.“ (Články víry 1:1.)

Ze všech ostatních titulů, které Bůh mohl použít, se rozhodl, že bude nazýván „Otcem“. Spasitel přikázal: „Tímto způsobem se tudíž modlete: Otče náš, který jsi v nebi.“ (3. Nefi 13:9; viz také

Matouš 6:9.) To, že použil pojmenování „Otec“, je pro všechny poučující, protože lépe porozumíme tomu, co je v tomto životě nejdůležitější.

Rodičovství je posvátnou výsadou a v závislosti na věrnosti může být i věčným požehnáním. Hlavním cílem veškeré aktivity v Církvi je to, aby muž a jeho manželka a jejich děti mohli být jako rodina šťastní.

Ti, kteří zůstanou svobodní, nebo ti, kteří nemohou mít děti, nejsou vyloučeni z věčných požehnání, o která usilují, ale která jsou prozatím mimo jejich dosah. Ne vždy víme, jak nebo kdy k nám požehnání přijdou, ale zaslíbení věčného rozrůstání nebude

Mexico City, Mexiko

zjevení a je pravomocí, skrze kterou v Církvi jednáme. Každá modlitba, která je pronesena třeba i malým dítětem, končí ve jménu Ježíše Krista. Každé požehnání, každý obřad, každé vysvěcení a každý oficiální úkon je vykonáván ve jménu Ježíše Krista. Je to Jeho Církev a nazývá se Jeho jménem – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. (Viz NaS 115:4.)

V Knize Mormonově je jedna důležitá událost, kdy se Nefité „modlili k Otci v [Pánově] jménu“. Pán se jim zjevil a zeptal se:

„Čeho si přejete, abych vám dal?

A oni mu pravili: Pane, přejeme si, abys nám pověděl jméno, jímž máme nazývat tuto církev; neboť mezi lidem jsou v této záležitosti spory.

A Pán jim pravil: Vpravdě, vpravdě pravím vám, proč by měli lidé reptati a přítí se o tuto věc?

Nečetli písma, jež praví, že musíte na sebe vzít jméno Kristovo, což je jméno mé? Neboť tímto jménem budete posledního dne nazváni;

A každý, kdo na sebe bere jméno mé a vytrvá do konce, ten bude posledního dne spasen. ...

Tudíž, cokoli budete činiti, máte to činiti ve jméno mém; tudíž máte církev nazývat jménem mým; a máte vzývat Otce ve jméno mém, aby kvůli mně církvi žehnal.“ (3. Nefi 27:2–7.)

Je to Jeho jméno, jméno Ježíše Krista, „neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti“. (Skutkové 4:12.)

V Církvi víme, kým On je – je to Ježíš Kristus, Syn Boží. Je Jednorozený Otcův. Je tím, kdo byl zabit a kdo opět žije. Je náš Přímluvce u Otce. „Pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, [musíme] postavit základ svůj.“ (Helaman 5:12.) On je tou kotvou, která nás a naši rodinu přidržuje a ochraňuje během bouří, které s sebou život přináší.

Po celém světě, kde se shromažďují kongregace jakékoli národnosti

nebo jazyka, je svátost každou neděli žehnána týmiž slovy. Bereme na sebe jméno Kristovo a vždy na Něj pamatujeme. Toto je nám vštěpováno.

Prorok Nefi prohlásil: „Mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly věděti, k jakému prameni mohou hleděti pro odpuštění hříchů svých.“ (2. Nefi 25:26.)

Každý z nás musí dospět ke svému osobnímu svědectví o Pánu Ježíši Kristu. A pak se o toto svědectví dělíme s rodinou a s druhými.

Pamatujme však přitom na to, že existuje protivník, který osobně usiluje o rozvrácení díla Páně. Musíme se rozhodnout, koho následovat. K naší ochraně jednoduše postačí, když se osobně rozhodneme následovat Spasitele a budeme dbát na to, abychom Mu věrně stáli po boku.

Jan v Novém zákoně zaznamenává, že byli lidé, kteří nedokázali být oddaní Spasiteli a Jeho učení, a od té

doby „mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odjít?

I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.

A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.“ (Jan 6:66–69.)

Petr obdržel to, co může poznat každý následovník Spasitele. Abychom byli věrně oddáni Ježíši Kristu, přijímáme Ho jako svého Vykupitele a děláme vše, co je v našich silách, abychom žili podle Jeho učení.

Po všech těch letech, kdy jsem žil, učil a sloužil, po všech těch milionech kilometrů, které jsem procestoval po celém světě, a po všem, co jsem zažil, bych se rád podělil o jednu velkou pravdu. Tou je mé svědectví o Spasiteli Ježíši Kristu.

Joseph Smith a Sidney Rigdon po jednom posvátném zážitku zaznamenali:

„A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: Že on žije!

Neboť jsme ho viděli.“ (Naš 76:22–23.)

Jejich slova jsou i mými slovy.

Já věřím a *já* s jistotou vím, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Je Jednorozený Otcův a „jím a skrze něho a od něho světy jsou a byly stvořeny a obyvatelé jejich jsou syny a dcerami Bohu zplozenými“.
(Naš 76:24.)

Vydávám svědectví o tom, že Spasitel žije. *Znám* Pána. Jsem Jeho svědkem. Víím o Jeho velké oběti a věčné lásce, kterou chová ke všem dětem Nebeského Otce. Svě zvláštní svědectví vydávám ve vší pokoře, ale s naprostou jistotou, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší William R. Walker
Sedmdesátník

Žijte věrně podle víry

Každý z nás bude velmi požehnán, pokud poznáme příběhy víry a oběti, které naše předky vedly ke vstupu do Pánovy Církve.

Mám rád církevní historii. Podobně jako vaše víra se i ta moje posiluje, když se dozvídám o úžasné oddanosti našich předků, kteří přijali evangelium a žili věrně podle víry.

Před měsícem 12 000 úžasných mladých členů z chrámového okrsku chrámu Gilbert v Arizoně slavilo dokončení svého nového chrámu inspirujícím vystoupením, které ilustrovalo jejich závazek žít spravedlivě. Téma jejich oslav znělo: „Žijte věrně podle víry.“

Podobně jako tito věrní mladí z Arizony se má každý Svatý posledních dnů zavázat, že bude „žít věrně podle víry“.

Slova náboženské písně znějí: „Věrní víře, kterou naši rodiče opatrovali.“ („True to the Faith“, *Hymns*, č. 254.)

Mohli bychom dodat: „Věrní víře, kterou naši prarodiče opatrovali.“

Přemýšlel jsem, zda ti nadšení mladí členové v Arizoně znají církevní historii – zda vědí, jak se jejich rodinní příslušníci stali členy Církve. Bylo by úžasné, kdyby každý Svatý posledních dnů znal příběh obrácení svých předků.

At jste potomkem pionýrů, či nikoli, odkaz víry a oběti mormonských

pionýrů je i vaším odkazem. Je to vznešené dědictví Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

K jedné z neúžasnějších kapitol v historii Církve došlo tehdy, když Wilford Woodruff, apoštol Páně, učil v roce 1840 znovuzřízenému evangeliu Ježíše Krista ve Velké Británii – pouhých 10 let po založení Církve.

Wilford Woodruff a další apoštolové se ve své práci zaměřili na oblasti Liverpoolu a Prestonu v Anglii, kde měli značný úspěch. Starší Woodruff, který se později stal presidentem Církve, se stále modlil k Bohu, aby ho v této velmi důležité práci vedl. Jeho modlitby vedly k inspiraci odejít kázat evangelium na jiné místo.

President Monson nás učí, že když získáme inspiraci z nebe, abychom něco udělali, uděláme to hned – neodkládáme to. A přesně to Wilford Woodruff udělal. Po jasném pokynu od Ducha, aby „šel na jih“, se téměř ihned vydal na cestu do části Anglie nazývané Herefordshire, což je farmářská oblast na jihozápadě Anglie. Tam se setkal s úspěšným farmářem Johnem Benbowem a byl přivítán „s radostným srdcem a důvěrou“. (Wilford Woodruff, v knize Matthiase F. Cowleyho, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded*